

Часть отъ мраморна плоча съ грифонъ отъ Дръново

пети — звъръ, който си лапа опашката, разклонена въ видъ на цвѣте, на шести—грифонъ кълаве главата на слонъ и т. н.

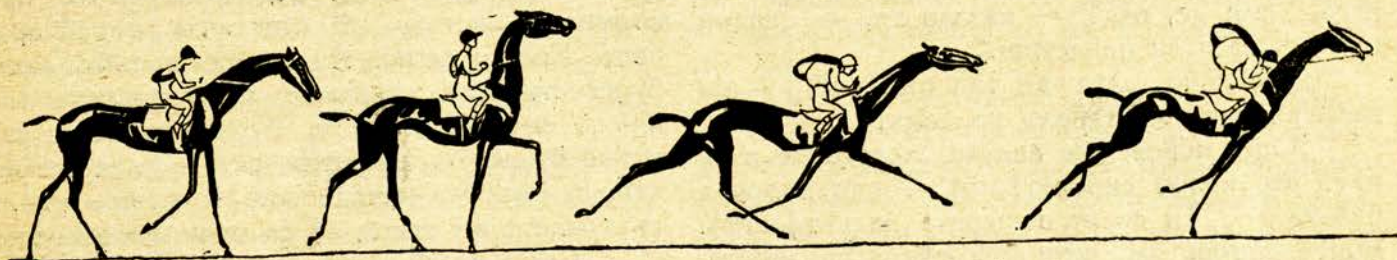
Не бива да се чудимъ, че отъ онова, що създадо старото наше изкуство въ Симеоново време, до насъ е стигнало малко. Хиляда години ни дѣлятъ отъ тогава — години, минати въ войни, робство, разрушение.

Отломка отъ мраморна плоча съ чудовище, кръстове и птици (отъ Стара-Загора)

Коего оцѣлѣло отъ войнитѣ, било унищожено отъ гърци и турци. Но сигурно има още много художествени съкровища, които лежатъ подъ земята — и чакатъ часа да бждатъ изровени и да ни разкажатъ чудеса, каквито ние дори не подозираме. Тѣй се откри миналата година Златната църква — сграда едничка въ цѣлъ свѣтъ. Само тя стига, за да разберемъ, колко високо е стояло нашето изкуство въ време на великия Симеонъ.

Николай Райновъ

РАЙСКАТА ГРАДИНА

приказка

отъ

Х. Х. Андерсена

Имало единъ царски синъ. Никой нѣмалъ толкова много книги и толкова хубави картинки, колкото ималъ той. Всичко, каквото се е случило по свѣта, той можелъ да прочете въ тѣхъ и да го види изрисувано на великолепни картини. За всѣкоя страна и за всѣки народъ можелъ да научи царскиятъ синъ отъ тѣхъ, само едно не успѣлъ да узнае той: кжде се намира Райската градина. За нея въ книгитѣ се не казвало ни дума, а той много искалъ да разбере, де е тя и какъ може да се отиде тамъ.

Когато билъ още съвсемъ мѣничкъ и току що билъ почналъ да ходи въ училище, неговата баба му разказала, че въ Райската градина всѣко цвѣтче било отъ най-хубава захаръ, а всѣка тичинка — отъ сладкъ шоколадъ. Въ едни цвѣтчета имало смѣтане, въ други — Законъ Божи, въ трети — естествознание. Стига детето да яде тия захарни цвѣтя, за да си научи урока; и колкото по-

много яде отъ тѣхъ, толкова повече научва и запомня предметитѣ, които се учатъ въ училище.

Тогаво князѣтъ повѣрвалъ бабината приказка, но по-после, когато порасналъ и станалъ по-уменъ, па и повече нѣща научилъ, разбралъ, че хубостѣта на Райската градина ще да е съвсемъ друга. И той почналъ да си говори:

„Защо Ева откъсна плодъ отъ забраненото дърво? Защо Адамъ яде отъ него? Да бѣхъ азъ на негово мѣсто, нѣмаше да се случи това. Това Богъ нѣмаше да изпжди хората отъ рая“.

Така си приказвалъ той тогаво, така си приказвалъ и когато станалъ на седемнадесетъ години. Райската градина поглѣщала всичкитѣ му мисли. Единъ день князѣтъ отишълъ въ гората; отишълъ самичкъ, защото не обичалъ да върви съ други хора.

Мръкнало се, заоблачило се, завалѣлъ